

Prædiken til 2. søndag i advent 2012, 1. række. 1 dåb

Salmer: 78, 448, 276, 77, 274, 90

De gamle mayaindianere har skrevet en kalender, som slutter den 21. december 2012. Derefter er det slut, verden går under. Hvorvidt de har haft et klarsyn omkring verdens undergang eller de blot ikke orkede at skrive mere på kalenderen, som derfor slutter inden jul i år, ved jeg ikke.

Men i hvert fald er det forudsagt, at julen er aflyst i år til fordel for verdens undergang, hvordan vi så end forestiller os den. Der er selvfølgelig en vis grad af pjat i det her, men omvendt har profetier om dommedag og undergang altid været en del af menneskets forestilling om verden.

De gamle nordboer, vikingerne og nulevende asatroende har forestillingen om Ragnarok, hvor Midgårdsormen, Fenrisulven og jætterne kæmper sammen i et mægtigt slag mod aserne, og hvor en ny verden bygges på ruinerne af den gamle og kun få gode kræfter overlever kampen og træder med ind i den nye verden. Odin bliver slugt af Fenrisulven og Thor dør efter selv at have dræbt ærkefjenden, Midgårdsormen.

Vi hørte uddrag af Esajas profeti om den nye verden, som kommer efter at den gamle verden er forgået. Og flere andre findes både fra gammel tid og i nutiden.

Man kan ikke fortænke nogle i at mene, at dagens evangelium er tilbøjeligt til at spolere vores ellers så rare adventstid med alvorstung kristendom, og når der så også er dåb kunne det vel godt være lidt mere festligt. Mørke har vi nok af i disse måneder, selvom stearinlys gør sit bedste for at skabe en hyggelig stemning.

Vi har tændt det andet lys i adventskransen i dag og markerer således, at der i dag kun er yderligere to søndage tilbage inden vi fejrer at Gud kom til os en mørk julenat i skikkelse af et barn, men også i betydningen af livets lys, der brænder og oplyser et andet mørke end himlens.

Med den fødsel kan man godt sige, at den gamle verden forgik og noget nyt kom til. Ikke sådan forstået at den gamle verden fysisk sank i grus, men sådan at mennesker fik budskab om og tro på noget andet, end det de var vant til.

De fik en større verden, en bredere horisont at forstå deres liv ud fra, fordi Gud i Kristus gav dem en tro på, at troen på ham betød et nyt liv for dem. Et liv hvor de ikke skulle være alene. Måske nok fattige, forfulgte, med samme levestandard, men aldrig alene og forladte i troen på ham.

Det samme budskab lyder til os her mange år efter, og det kan man også godt høre – hvis man hører godt efter – i dagens tekst.

Dér på kanten af undergang står man ikke overfor tomheden. Mellem tomheden og os står Menneskesønnen. Som hvis man står på en vippe i svømmehallen og der mellem springet ud i

luften og en selv står en anden. Menneskesønnen står dér mellem os og tomheden, klar til at være sammen med os i overgangen til det nye, der vokser frem af det gamle.

Det er et smukt billede, synes jeg. Både når tankerne går rigtig højt og jeg nærmest bliver svimmel ved at forestille mig, hvordan det hele mon ender. Men også når det er mere jordnære tanker om undergang der melder sig.

Undergang er ikke alene noget der skal ske en gang, måske den 21. december. Undergang finder sted på flere planer, ja den finder sted dagligt. Vi bruger et udtryk som at 'det er livets undergang' når for os skrækelige ting finder sted i vores liv.

De mange fyringer i virksomheder har måske bragt familiers liv i grus, en skilsmisse får en verden til at brase sammen for de berørte, en ulykke eller et dødsfald kan få en verden til at gå under for os. Dagligt er der mennesker for hvem verden ikke længere står, men er styrtet i grus uagtet at verden omkring dem fortsætter som om intet var hændt. Vi er hver især en verden i verden, og vores lille verden er en udsat størrelse.

Måske vi særligt her i december mærker den forandring vores egen verden har taget. Vi kender begrebet julesorg. At det kan være svært at deltage i juleglæde, hvis døden har taget en fra os, hvis bekymringer hober sig op og frarøver os nattesøvn, hvis svigt, angst og savn fylder det hele. Vores verden kan være gået under på mange måder.

Og ind i den virkelighed, at sådan ér et af de vilkår vi lever med, hører vi så i dag både Esajas tekst om kvisten der skyder frem fra Isajs stub med profetien om den nye verden, som er opstået efter den gamles undergang. Og vi hører om figentræet, der varsler sommerens komme.

På samme måde som at disciplene af sig selv ved, at når træets knopper springer ud kommer sommeren, på samme måde skal de også vide, at når de ser menneskesønnen ved kanten af undergangen, så er Guds rige nær.

For mig at se betyder det, at det gode, det lyse, det vi håber på er til stede når mørket dækker os, det ér der når vores verden ramler omkring os. Men vi skal bruge vores hjerte, vores tro, for se det. Eller mindes om at det er der, hvis vi har glemt at tyde tegnene.

Der er noget i livet, vi ikke kan se uden på baggrund af tro. Vi kan ikke se vores elskedes kærlighed, vi må tro at den er der, have tillid til at det passer, når vi hører ordene. Og vi tyder handlinger som kærlighedshandlinger, hvis det er længe siden ordene har lydt.

På samme måde kan vi ikke se lyset, se Gud i mørket uden på baggrund af tro. Vi kan ikke se Gud i de handlinger, der trækker os ind til et forandret liv, hvis ikke vi tyder den livskraft vi møder, som udtryk for Guds godhed og nærvær.

For livet fortsætter omkring os, når vores verden er lidt skibbrud, det har sine egne kræfter i sig som hiver i os for at få os ind til nyt liv. I romaner er det ofte skildret i kraft af personer, ét

menneske der har stillet livet på standby, mens livet selv presser sig på med sine særlige kræfter repræsenteret i andre mennesker. Og til sidst er det ikke længere muligt at undslå sig disse kræfter. Det forandrede liv må leves, et nyt liv er vokset frem på ruinerne af det gamle.

For troens øje er det Guds selv, der er til stede i de livskræfter som andre mennesker repræsenterer. Gud virker gennem dem, når vi tror på, at vi møder Gud i de handlinger, der hiver os ind til nyt liv.

Det budskab er godt at bære med sig i december mørket, hvor manglen på lys er udtalt. Ja, det er godt at bære med sig alle dage som en tryghed om, at ingen verden ramler uden at Gud møder os ved kanten og hiver os med ind til den nye. Og det er godt at fastholde, at også når profetien om verdens undergang går i opfyldelse, så vokser noget nyt godt frem fra roden af den gamle verden.

Det giver et andet perspektiv på den tid som altid er den nuværende. Ikke at vi behøver gå rundt og bekymre os om, hvorvidt den 21. december er den sidste tid, men som en måde at forlige sig med den uretfærdighed vi ikke kan komme til livs. Derfor er søndagens tekst ikke så mørk og ufestlig, som vi umiddelbart kan synes, men en trøsterig tekst midt i et mørke.

For det siger vi i dag lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du som var, er og som bliver én sand treenig Gud. Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.